

РЕШЕНИЕ

№ 4003

гр. София, 15.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 16.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **12699** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от М. В. К., подадена чрез адв.М., срещу Предписание за поставяне под карантина №210408/175252 от 08.04.2021г. на зам. директора на РЗИ С.-област, с искане за прогласяването му за нищожно или за неговата отмяна. Твърди се че предписанието не е издадено в изискуемата от закона писмена форма и не носи подпис на издателя си. Претендират се направените по делото съдебни разноски.

В съд.з., жалбоподателят М. В. К., чрез адв.М., поддържа жалбата. Прави възражение за прекомерност на платеното от другата страна адвокатско възнаграждение.

Ответникът- директора на РЗИ С.-област, чрез адв.Г., оспорва жалбата. Претендира за направените по делото съдебни разноски. Прави възражение за прекомерност на платения от жалбоподателя адвокатски хонорар.

Като взе предвид становищата на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, Административен съд София-град прие за установено от фактическа страна следното:

Съгласно т.8 от Заповед №РД-01-196/31.03.2021г. на министъра на здравеопазването, към 08.04.2021г., български граждани, какъвто е жалбоподателят, които не представят документ, показващ отрицателен резултат от проведено 72 часа преди влизането в страната изследване по метода на полимеразна верижна реакция за доказване на COVID-19, се поставят под карантина за срок от 10 дни в дома или в

друго място, в което лицето е посочило, че ще пребивава, с предписание, издадено от директора на съответната регионална здравна инспекция или опровомощен от него заместник-директор.

Със Заповед № РД-01-484/15.12.20г. на директора на РЗИ – Софийска област е определен д-р В. П. – заместник-директор на РЗИ-Софийска област за оправомощено лице, с права да подписва издадени предписания за поставяне под задължителна карантина на лица, които са влезли на територията на страната от други държави, с цел предотвратяване разпространението на заразни болести.

Не е спорно между страните, че на 08.04.21г. жалбоподателят е пристигнал на ГКПП-К. от Германия. Съгласно подписаната от М. К. декларация от 08.04.2021г. за запознаване със съдържанието на електронно връчено предписание за поставяне под задължителна 10-дневна карантина, жалбоподателят е декларирал, че е информиран да спазва задължителна 10-дневна карантина, съгласно връченото му и подписано от него предписание в електронна форма.

Видно от обжалваното Предписание за поставяне под карантина №210408/175252 от 08.04.2021г. на зам.директора на РЗИ С.-област В. П., издадено на основание чл. 61 ал.6 от ЗЗ и Заповед № РД-01-196/31.03.2021г. на Министъра на здравеопазването, жалбоподателят М. В. К. е поставен под карантина за срок от 10 дни, считано от 08.04.21г., поради пристигането му от рискова зона - Германия, като карантината ще прекара на посочен адрес в [населено място]. Посочено е и че предписанието подлежи на предварително изпълнение, като времето за придвижване до адреса в [населено място] е 6 часа.

По делото е представено и предписание изх.№23-212202/08.04.2021г., подписано от Директор на РЗИ-Софийска област Р. Ч., с поставен печат от РЗИ-Софийска област, с което също се предписва поставянето под карантина на М. В. К., считано от 08.04.2021г.

Както сочи разпитаната по делото свидетелка д-р.В.А., дежурен инспектор от РЗИ по време на проверката, жалбоподателят е запознат в електронна форма с П. №210408/175252, издадено от името на зам.директора на РЗИ С.-област, като относно процедурата за съставянето му свидетелката сочи, че данните на лицето, което се поставя под карантина, се попълват от дежурния инспектор – на таблет в електронен вид, лицето се подписва върху таблета и писмена декларация за запознаване със съдържанието на електронно връченото предписание, което се изпраща към електронен портал.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, депозирана е от активно легитимирано за това лице- адресат на акта, като направеното с нея искане за прогласяване на нищожност на административния акт, съгласно 149, ал.5 АПК не е ограничено със срок. По съществуто ѝ съдът взе предвид следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от ЗЗ на задължителна изолация подлежат лица, болни от и заразноносителни на антракс, бруцелоза, вариола, вирусни хеморагични трески, дифтерия, ебола, жълта треска, коремен тиф, малария, полиомиелит, тежък остър респираторен синдром, туберкулоза с бацилоотделяне, холера, чума и COVID-19. Според разпоредбата на чл. 61, ал. 2, изречение второ от ЗЗ с цел предотвратяване разпространението на заразни болести по, ал. 1 на

задължителна карантина може да подлежат и лица, които са влезли на територията на страната от други държави.

Задължителната карантина на лице по ал. 2 или 3 се налага с предписание, издадено от директора или от оправомощен от него заместник-директор на съответната регионална здравна инспекция, а срокът ѝ се определя със заповед на министъра на здравеопазването по предложение на главния държавен инспектор в съответствие с епидемичния риск от разпространение на заразната болест съгласно чл. 61, ал. 6 и ал. 7 от ЗЗ.

В чл. 61, ал. 9 от ЗЗ е посочено, че министърът на здравеопазването утвърждава образец на предписанията по ал. 4, 6 и 8, което изключва същите да бъдат в устна форма или да бъдат изразявани чрез действия или бездействия. Следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 3 от АПК устни административни актове, както и административни актове, изразени чрез действия или бездействия, се издават само когато това е предвидено в закон, а такава разпоредба липсва в Закона за здравето. Следователно предписанията по чл. 61, ал. 6 от ЗЗ следва да е в писмена форма и да съдържат реквизитите в чл. 59, ал. 2 от АПК.

Писмената форма, обаче, се смята спазена и, ако е съставен електронен документ /арг. от чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ/. Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено /чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ/. Електронно изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и визуално представяне на информацията. Електронното изявление може да съдържа и несловесна информация / чл. 2 от ЗЕДЕУУ /. Предвид горното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден в изискуемата от закона писмена форма.

По отношение на възражението на жалбоподателят, че оспореното предписание не е издадено и подписано от компетентен орган, съдът съобрази следното:

От разпоредбата на чл. 61, ал. 6 от ЗЗ е видно, че компетентен да издаде предписания от вида на оспореното е директорът на съответното РЗИ или оправомощено от него лице.

Съгласно т. 8 на чл. 59, ал. 2 от АПК писменият административен акт следва да съдържа подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. Този реквизит е задължителен елемент от изискванията за съдържанието и форма на индивидуалния административен акт. Липсата на подпис води до невъзможност да се установи кой е издателят на акта и дали същият е притежавал персонална, материалната и териториална компетентност да го издаде. Този порок е толкова съществен, че винаги е основание за прогласяването на нищожността на акта, тъй като липсва доказателство, че административният акт е издаден от компетентния орган. Полагането на подпис свидетелства за формираната воля на органа за издаване на съответния акт и е потвърждение, че този акт изхожда именно от него. Без завършващото действие по подписването на акта, той остава само проект, който не може да има никаква правна сила.

В чл. 4 от ЗЕДЕУУ се предвижда, че автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Без да е удостоверено с електронен подпис - чл. 13, ал. 1 и чл. 4 ЗЕДЕУУ,

обаче, авторството на електронното изявление не е установено. В случая като издател на предписанието е посочено лице, изпълняващо длъжността зам. директор на РЗИ – Софийска област, който се явява компетентен орган съгласно посочените по-горе разпоредби, предвид на издадената Заповед № РД-01-484/15.12.20г. на директора на РЗИ – Софийска област. Видно, обаче, от приложеното надлежно заверено копие на обжалваното Предписание за поставяне под карантина №210408/175252, същото не съдържа подпис – физически или електронен на лицето, от чието име е издадено – зам.директора на РЗИ-Софийска област д-р В. П.. В тази връзка съдът намира, че не се касае за очевидна фактическа грешка –пропуск да се подпише документа – електронно или на хартиен носител, като разпитаната по делото свидетелка сочи, че предписанието се е попълвало на таблет от дежурния инспектор, предявявало се е този електронен вид на адресата му за да се запознае с него, който го подписвал в електронен вид, и се е изпращало към електронния портал. Т.е длъжностното лице, попълнило реквизитите на предписанието и връчило го, е третирало акта като окончателен и го е съобщил на адресата с цел да го приведе в действие като такава, при условия на предварително изпълнение, което е допуснато от закона. От връчването на процесното предписание в този му вид на оспорващия за изпълнение, то се явява нищожно, тъй като страда от липса на подпис на сочения като негов издател, т.е. не е удостоверено, че предписанието изхожда от компетентния заместник-директор на РЗИ, а не например от дежурния инспектор на КПП, който го е съставил.

По делото от ответника е представено и Предписание за поставяне под карантина изх.№23-212202/08.04.2021г., подписано от Директор на РЗИ-Софийска област Р. Ч., с поставен печат от РЗИ- Софийска област, с което също се предписва поставянето под карантина на М. В. К., считано от 08.04.2021г. То обаче е различен и отделен от оспорения административен акт, който подлежи на самостоятелен контрол за законосъобразност, и дори с него да се поставя валидно под карантина жалбоподателя, той не санира неподписаното предписание.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е постановен при съществено нарушаване на изискванията за форма, предвид липсата на подпис на неговия издател, с оглед установените по делото факти, което обосновава наличието на основание същият да бъде прогласен за нищожен.

При този изхода на делото, своевременно направеното искане от оспорващия за присъждане на направените по делото разноски, е основателно и ще следва да му се присъдят сторените от него такива за адвокатско възнаграждение – 500лв. и за държавна такса -10лв.

Предвид горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд С.-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Предписание за поставяне под карантина №210408/175252 от 08.04.2021г., издадено от името на зам. директора на РЗИ С.-област, с които оспорващият М. В. К. е поставен под карантина за срок от 10 дни, считано от 08.04.2021г.

ОСЪЖДА Регионална здравна инспекция – Софийска област да заплати на М. В. К., с [ЕГН], съдебни разноски в размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: